

Arrest

nr. 117 196 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 waarbij aan elk van hen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker wordt afgegeven. (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 104 233 van 31 mei 2013 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers, die van Macedonische nationaliteit zijn, dienen op 18 juli 2012 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 14 augustus 2012 deze aanvragen niet in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt het beroep dat de eerste verzoeker indiende tegen de jegens hem genomen beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, en dit bij arrest nr. 94 523 van 2 januari 2013.

Op 19 september 2012 dient de eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 18 oktober 2012. De Raad verwerpt het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij arrest nr. 105 340 van 20 juni 2013.

Op 6 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding jegens elk van de verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoekers hebben blijkens het rechtsplegingsdossier op 7 mei 2013 een *“memorie”* overgemaakt. De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Ook uit het bepaalde in artikel 39/81, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de verzoekers over een termijn van 8 dagen beschikken na de kennisgeving vanwege de griffie, om te melden of zij al dan niet wensen een synthesesmemorie in te dienen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers op 11 juni 2013, dit is *in casu* binnen voormelde termijn van 8 dagen, hebben meegedeeld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Gelet op het voorbarig karakter van de memorie overgemaakt op 7 mei 2013 en gelet op de conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, meegedeelde wens van de verzoekers om geen synthesesmemorie neer te leggen, wordt de *“memorie”* van 7 mei 2013 ambtshalve uit de debatten geweerd en wordt de procedure verder gezet overeenkomstig artikel 39//81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In de nota met opmerkingen zet de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid uiteen. De verweerder betoogt dat de verzoekers het wettelijk vereiste belang ontberen nu de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van een gebonden bevoegdheid. De verweerder licht toe dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet is gewijzigd en dat er thans geen discretionaire beoordelingsbevoegdheid meer bestaat wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast. De verweerder laat gelden dat hij, bij een eventuele vernietiging van deze beslissingen, niets anders vermag te doen dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoekers, zodat het beroep van de verzoekers hen niet tot nut kan strekken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekers langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was. Deze vaststellingen worden door de verzoekers niet betwist. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake bijgevolg, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten zodat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen er enkel toe kan leiden dat de verweerder opnieuw, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, de verzoekers beveelt om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat zij alleszins belang hebben bij de procedure, *“daar de beslissing hen rechtstreeks raakt en zij er de gevolgen van dient te dragen. Zij kunnen namelijk naar aanleiding van deze beslissing het bevel krijgen het Belgische grondgebied te verlaten. Indien verzoekers worden overgebracht naar Macedonië is de kans groot dat zij opnieuw gezocht zullen worden door M(...). Bovendien is het zeer twijfelachtig dat verzoekers aldaar kunnen beschikken over financiële middelen, een verblijfplaats, enz.”*, merkt de Raad op dat uit deze uiteenzetting nog niet blijkt welk concreet voordeel een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen de verzoekers, in het licht van het voorgaande, kan opleveren. Het aanduiden van een nadeel dat door de bestreden beslissingen wordt berokkend is niet voldoende, de verzoekers moeten ook aantonen dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen hen effectief tot voordeel kan strekken.

Hoewel de verweerder het belang van de verzoekers in de nota met opmerkingen aan de hand van relevante gegevens in vraag heeft gesteld, heeft de advocaat van de verweerder ter terechtzitting het belang niet geactualiseerd.

De verzoekers tonen dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van het eerste en enig middel voeren de verzoekers onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt dan ook samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In het kader van hun beroep moeten de verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten hun beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Waar de verzoekers stellen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, wijst de Raad er op dat de asielaanvraag van de verzoekers niet in overweging werd genomen met de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Blijkens de thans voorliggende stukken heeft enkel de eerste verzoeker een beroep bij de Raad ingediend tegen diens beslissing van 14 augustus 2012. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 94 523 van 2 januari 2013. De verzoekers kunnen bijgevolg niet worden gevolgd in hun loutere bewering dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van de Conventie van Genève.

Vervolgens wordt aangevoerd dat de eerste verzoeker dermate ernstig ziek is dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekers menen dat de aanvraag van de eerste verzoeker om medische regularisatie onterecht niet in aanmerking werd genomen. De verzoekers stellen dat de bewering dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker niet levensbedreigend of niet ernstig genoeg is, niet opgaat. Nog daargelaten het gegeven dat met de verwijzing naar de medische problematiek van de eerste verzoeker geen door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling in hoofde van de tweede verzoekster kan worden aannemelijk gemaakt, merkt de Raad op dat het betoog van de verzoekers niet is gericht tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen de beslissing van 18 oktober 2012 waarbij de aanvraag van de eerste verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Een middel dat niet is gericht tegen de beslissing die het voorwerp van het beroep uitmaakt, is onontvankelijk, des te meer nu het beroep dat de eerste verzoeker tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 oktober 2012 indiende werd verworpen bij arrest nr. 105.340 van 20 juni 2013.

Ook het betoog van de verzoekers waarbij zij zich beperken tot loutere beweringen omtrent hun gebrek aan financiële middelen, het niet beschikken over een verblijfplaats, geen beroep te kunnen doen op hulp van vrienden of familieleden en opnieuw gediscrimineerd te zullen worden, volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekers brengen geen enkel begin van bewijs bij die deze loutere beweringen kan staven. Met het vrije betoog waarbij op zeer algemene wijze wordt gesteld dat een gedwongen terugkeer zou impliceren dat de verzoekers in hun land van herkomst in mensonwaardige toestanden zullen terecht komen, dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker zal verslechteren, dat zij geen bezittingen en geen werk meer hebben in hun land van herkomst en dat zij aan hun lot zullen worden overgelaten, slagen de verzoekers er niet in om *in concreto* een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In de mate dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan worden in verband gebracht met de medische toestand van de eerste verzoeker, merkt de Raad tevens op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41).

Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook

al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst van de eerste verzoeker niet optimaal zijn, wat *in casu* geenszins met concrete en objectieve elementen is aangetoond, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

De verzoekers blijven thans in gebreke om aan de hand van objectieve en verifieerbare elementen aan te tonen dat er in hun land van herkomst geen behandelingsmogelijkheden zijn voor de medische aandoening van de eerste verzoeker. De verzoekers voegen geen onafhankelijke informatie toe waaruit daadwerkelijk een gebrek aan behandelingsmogelijkheden in Macedonië blijkt. Ook de loutere bewering dat zij de behandeling, indien aanwezig, niet kunnen betalen, wordt met geen enkel objectief en controleerbaar element gestaafd. De verzoekers lichten op geen enkele wijze toe welke inkomsten zij ontberen in hun land van herkomst, noch tonen zij aan dat zij niet in staat zouden zijn om te werken en aldus een beroepsinkomen te vergaren dat hen in staat stelt medische zorgen, zo deze al betalend zijn, te bekostigen. Het betoog van de verzoekers is dan ook onvoldoende feitelijk onderbouwd in het licht van de bewijslast die op hen rust bij het aanvoeren van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM doet bijgevolg geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. De verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hen tot voordeel kan strekken. De verzoekers tonen dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang bij het beroep te beschikken.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is derhalve gegrond. De vordering is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE